

Červená Karkulka

Moudrost, Obezřetnost

Nedávejme se do řeči s nikým, jehož skutečný záměr neznáme.

Známa pohádka nám připomene, že dávat se do řeči s cizími lidmi může být nebezpečné. Ještě že má tento příběh šťastný konec.

🕒 12 min

😊 3+

V **jednom malém údolí** byla maličká vesnička s velikánským kostelním zvonem, který se rozezvučel vždy v poledne a bylo ho slyšet až daleko za kopce. V této vesničce bývalo kromě jiných obyvatel i malé roztomilé děvčátko s velkýma modrýma očima. Jmenovalo se Červená Karkulka. Určitě byste ji poznali už z dálky podle nádherného červeného šátku, který nosila na hlavě téměř neustále. Nejrady by v něm i spávala, tak velmi si jej zamilovala od první chvíle, co ho dostala od své milované babičky.

Červená Karkulka se ke každému chovala uctivě a mile, vždy každému ochotně pomohla, ale nejrady pomáhala své mamince při pečení a přitom si s oblibou prozpěvovala.

A tak tomu **bylo i dnes**. Až na zahradu byl slyšet její zpěv, vycházející z kuchyně domku, ve kterém bydlela. S maminkou právě dopekly oblíbenou bábovku, jejíž vůně se linula po celé vesnici.

„Dnes se nám ta bábovka opravdu podařila. Můžeme z ní pár kousků zanést také babičce,“ řekla maminka Červené Karkulce, když vyklápěla ještě horkou bábovku z formy.

„To je skvělý nápad. Klidně můžu jít i sama, vždyť jsem na to už dost velká. A k naší babičce bych trefila i se zavřenýma očima. Můžu, mami?“ zeptala se Červená Karkulka.

„Je to sice nedaleko, ale cesta vede i přes les. Musíš mi slíbit, že se nebudeš nikde zastavovat a půjdeš jen po vyznačené cestě až k babiččině chaloupce,“ zdůrazňovala maminka otevírajíc okno, aby se podívala, zda se náhodou neblíží nějaká bouřka. V té chvíli se ozvalo hlasité zvonění, kterým velký zvon dával všem na vědomí, **že je právě poledne**.

Mezitím si už Červená Karkulka celá natěšená uvazovala na hlavu svůj oblíbený červený šáteček. Maminka jí do proutěného košíčku zabalila čerstvou bábovku a bylinkový sirup pro babičku.

„Neboj se, nic zlého se mi nestane,“ políbila maminku na rozloučenou, vzala do ruky připravený košíček a vydala se na cestu.

Ještě i jejich psík Punťa, který před domem poslušně hlídal celý dvůr, se s Červenou Karkulkou osobně rozloučil, když jí **zaštěkal psí ahoj**.

Děvčátko si celou cestou potichoučku prozpěvovalo svoje oblíbené písničky a občas si i poskočilo. Z oblohy se na Červenou Karkulku dívalo letní sluníčko a svými vlastními písničkami ji doprovázeli ptáčci, **kterí jí poletovali nad hlavou**.

Ani se nenadála a v dálce už uviděla známou cestu, vedoucí přes les přímo k babiččině chaloupce. Právě procházela po louce, která teď byla ještě pestrobarevnější než duha. Co pamatovala, vždycky na ní kvetly všelijaké květinčky, jedny žluté, druhé bílé, další zase fialové. A louka nebyla jen plná květů, ale také lučních koníků a **cvrčků**, kteří vyhrávali, jako by pořádali koncert.

Postupně však cvrlikání utichalo, protože Červená Karkulka pomalu vcházela do lesa. Rozkvetlou louku vystřídal listnatý les. Byl plný vysokánských stromů, popadaného listí a suchých větví, které sem tam zapraskaly, když na některou z **nich stoupla**.

Jak tak šla **po lesní cestě**, všimla si krásného velkého hříbu, který rostl u starého dubu. Hned se k němu rozběhla, že si ho vezme do košíčku a potěší babičku parádním úlovkem. Když u něj dřepěla, kousek dál spatřila ještě větší hřib. A u něho asi deset menších. Nadšeně sbírala po lese krásné hříbky a ani si nevšimla, že se k ní pomalu přikrádá vlk. Měl zježenou srst, cenil velikánské zuby a **strašidelně vrčel**. Už se mu sliny sbíhaly, když vtom uslyšel blížící se dřevorubce, a tak raději stáhl ocas. Schoval hrůzostrašná zubiska a opatrně přistoupil k Červené Karkulce, která si ho všimla až nyní.

„Kampak, dívkenko, že jdeš tak sama přes les?“ zeptal se jí vlk mile.

„Milý vlku, nesu plný košík dobrot pro mou babičku,“ odpověděla Červená Karkulka.

„A daleko bydlí ta tvoje babička?“ rychle se vyptával vychytralý vlk, protože dřevorubce už ucítil i svým čumákem, a opravdu nerad by je potkal.

„Není to daleko, jen tamtou cestou musím dojít na konec lesa a odtamtud už je vidět babiččinu chaloupku.“ Červená Karkulka mu tak nechtíc prozradila všechno, co se vlk chtěl dozvědět.

V té chvíli se celým lesem ozval **zvuk pily**, vlk se o překot rozběhl na opačnou stranu a byl ten tam.

Červená Karkulka už hříby nesbírala a vrátila se raději zpět na cestu, aby se příliš nezdržovala a nepřišla k babičce pozdě.

Mrzutý a vyhládlý vlk se však nechtěl svojí kořisti jen tak vzdát.

„Tak chutný oběd jsem mohl mít, kdyby mi to nepřekazili ti dřevorubci,“ posteskl si opět vlk, když se zastavil na konci lesa. A vtom dostal nápad: „Vždyť už přece vím, kde bydlí babička. Břicho si dnes ještě pořádně naplním, když sním babičku a potom si i na to děvčátko počkám, až k ní přijde.“ A už upaloval, co mu síly stačily, zkratkou přímo k babiččině chaloupce.

Červená Karkulka si stále vykračovala po lesní cestě a právě uslyšela datla, jak klepe svým zobákem **do kůry stromu**. Rozhlížela se po okolních stromech, zda ho neuvidí, ale na žádném ho nespatriła. Jen se jí hlava zatočila z toho, jak se dívala do výšky a točila se dokola. Ale zakrátko už opět pokračovala v cestě. Když konečně vycházela z lesa, viděla před sebou posed, který si tam postavili myslivci na pozorování lesní zvěře. A za chvíli už spatřila i známý domek se zelenou střechou - babiččinu chaloupku. Hopsala dolů z kopce a houpala přitom košíkem, ve kterém už nebyly jen dobroty, které do něho nachystala maminka, ale i dubáky, které Červená Karkulka cestou nasbírala. Čerstvá bábovka přilákala i včelku, která právě **poletovala poblíž**. A tak se malá včelka nechala na proutěném košíčku odnést až k babiččině chaloupce.

„Babi, babičko, nesu ti dobroty,“ vykřikovala už z dálky Červená Karkulka.

Když přišla k chaloupce, **zabušila na dveře**: „Babičko, otevři, to jsem já, Červená Karkulka.“

Babička se ale z chaloupky ani po delší chvíli neozývala.

Červené Karkulce se to vůbec nezdálo a potom si všimla, že dveře nejsou zavřené tak jako obvykle. Celou silou zatlačila do velkých těžkých dveří. Za doprovodu nepříjemného vrzavého zvuku je horko těžko **nakonec otevřela** a dostala se dovnitř. Hned se podivila, jaký nepořádek tam babička měla – skříň byla rozevřená a skoro všechny věci z ní byly rozházené po zemi.

„Babičko, jsi doma? To jsem já, Červená Karkulka, mám pro tebe koláček a ještě krásné hříby jsem cestou našla,“ křičela co nejhlasitěji, hledajíc v chaloupce svoji babičku.

Najednou uslyšela z pokoje podivný hlas: „Tady jsem, moje zlatá, tady. Ležím v posteli, pojd' ke mně blíž“

Červená Karkulka přistoupila k babiččině posteli a zeptala se: „Babičko, necítíš se dobře? Jsi nemocná? A proč máš tak divný hlas?“

„Nemocná jsem, ano, proto tu ležím tak zachumlaná, že mě skoro ani vidět není,“ ozval se znovu hlas zpod peřiny a hned nato i **kýchnutí**.

„Tak to ti určitě pomůže bylinkový sirup, který maminka přibalila do košíku. Hned ti z něho dám, aby ses rychle uzdravila,“ řekla Červená Karkulka a šla hned vzít sirup pro babičku.

Potom se vrátila k posteli i se lžičkou a sirupem, a když už byla úplně blízko, **všimla si**, že babička má kromě jiného hlasu také velmi zvláštní oči a zuby.

„Babičko, proč máš tak velké oči a zuby?“ ptala se udiveně Červená Karkulka.

„To abych Tě dobře viděla, jak si pěknoučká, chutňoučká, než tě celou **sním!**“ prozradil se už nedočkavý vlk, který si předtím vybral ze skříně babiččiny věci, oblékl si je na sebe a schoval se pod peřinu, aby ho Červená Karkulka

nepoznala.

Vylekaná Červená Karkulka odskočila rychle od postele, ve které ležel vlk převlečený za babičku, až jí od leknutí sirup vypadl z ruky. Utíkala rychle do druhé místnosti, **nahoru po schodech**, aby ji vlk nechytil, a prudce za sebou **zabouchla dveře**. Jenže vlk se tak zamotal do babiččiny velké peřiny a věcí, které si na sebe navlékl, že se z postele nedokázal dostat. Jak tam bojoval sám se sebou a s babiččinou peřinou, do místnosti vešel myslivec, který šel kolem a uviděl u chaloupky dveře otevřené dokořán. Nenažranému vlkovi tak **vyprášil kožich**, že ten hned vzal nohy na ramena a uháněl, co mu síly stačily, dokud nepřeběhl přes tři kopce.

Myslivec šel pro vystrašenou Červenou Karkulku do pokoje v patře a potom společně našli i babičku, kterou vlk nakonec také nesnědl, protože se před ním stihla ukrýt ve sklepě.

„Babičko, jsem tak ráda, že se Ti nic nestalo. Moc jsem se bála. Už se nikdy nebudu pouštět mimo cestu ani se dávat do řeči s nikým, koho neznám. Slibuji. Tak jsem se dnes poučila, že až do konce života si to **budu pamatovat**,“ řekla na závěr Červená Karkulka a společně s babičkou a myslivcem, který je zachránil, si pochutnali na lahodné bábovce.

A zazvonil zvonec a pohádky je konec.